

Sygn. akt IV Ka 575/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ireneusz Grodek (spr.)

Sędziowie SO Tadeusz Węglarek

SO Tomasz Ignaczak

Protokolant sekr. sądowy Dagmara Szczepanik

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 28 października 2014 roku

sprawy **A. C.**

oskarżonej z art.288§1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim

z dnia 7 lipca 2014 roku sygn. akt II K 97/13

na podstawie art.437§1 kpk, art.636§1 kpk, art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. Nr 49 poz. 223 z 1983 roku z późniejszymi zmianami)

- **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;**
- zasądza od oskarżonej A. C. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 (sto dwadzieścia) złotych opłaty za drugą instancję oraz kwotę 20 (dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt IV Ka 575 / 14

UZASADNIENIE

A. C. została oskarżona o to, że w dniu 15 października 2012 r. w miejscowości W., ul. (...), gm. L., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z G. C. dokonali uszkodzenia pojazdu marki R. (...) o nr rej (...), zaparkowanego na terenie niestrzeżonego parkingu samochodowego, poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej w prawych bocznych rozsuwanych drzwiach oraz w tylnych otwieranych dwuskrzydłowych drzwiach, porysowanie z prawej bocznej strony pojazdu reklamy co spowodowało straty o wartości 2.662 złotych na szkodę W. K., tj. o czyn z art. 288 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2014 r. w sprawie II K 97 / 13 Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz.:

1. oskarżoną A. C. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 288 § 1 kk z tą zmianą, iż przyjął wartość szkody na kwotę 4.261,41 zł i za to na podstawie art. 288 § 1 kk wymierza jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby na 2 lat,
3. na podstawie art. 46 § 1 kk zasądził solidarnie od oskarżonych A. C. i G. C. na rzecz oskarżyciela posiłkowego W. K. kwotę 4.261,41 złotych tytułem obowiązku naprawienia szkody,
4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Indywidualnej Kancelarii Adwokackiej w T. M.. kwotę 1.230 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu przez obrońcę w osobie adw. M. P.,
5. zasądził od A. C. na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 1.000 złotych tytułem kosztów sądowych, w pozostałym zakresie wydatki postępowania przejął na rachunek Skarbu Państwa

Powyższy wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonej, który na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, a polegający na błędnym przyjęciu, że zarówno A. C., jak i G. C. w dniu 15.10.2012 r. w miejscowości W. działając wspólnie i w porozumieniu dokonali uszkodzenia pojazdu marki R. (...)nr rej (...) poprzez zarysowanie powłoki lakierniczej w prawych bocznych rozsuwanych drzwiach oraz tylnych dwuskrzydłowych rozsuwanych drzwiach oraz porysowanie prawej bocznej strony pojazdu reklamy, co spowodowało straty o wartości 2.662 zł na szkodę W. K.;

b) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk, przez zlekceważenie zasady swobodnej oceny dowodów i daniu wiary wyłącznie zeznaniom pokrzywdzonego W. K., których wiarygodność i spójność pozostaje na równym poziomie z wyjaśnieniami składanymi przez oskarżonych, a których potwierdzenie w nieosobowych dowodach nasuwa szereg wątpliwości;

c) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk, przez zlekceważenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na pominięciu istotnych z punktu widzenia możliwości przypisania sprawcom winy wniosków wynikających z opinii biegłego M. D. z których wynika, że uszkodzenie przedmiotowego pojazdu mogło powstać w każdym czasie i dokonane zostać mogło przez kogokolwiek oraz, że nagranie z monitoringu nie może potwierdzić, że to oskarżeni dopuścili się zarysowania pojazdu;

d) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 7 kpk, przez zlekceważenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na przypisaniu oskarżonym winy w oparciu o materiał w istocie poszlakowy, który jedynie wskazuje na potencjalną możliwość dopuszczenia się przez nich czynu zabronionego, a który nie wyklucza możliwości przypisania winy szeregowi innych osób i zrealizowania znamion czynu w innym czasie poprzez przeprowadzenie we wstępnej fazie postępowania przygotowawczego badań mechanoskopijnych, które pozwoliłyby na ustalenie czy powstałe uszkodzenia miały miejsce w bezpośredniej łączności z czasem, który obejmuje zarzut, a w konsekwencji przypisania im winy z pominięciem bezpośredniego wykazania sprawstwa i udowodnienia, że to konkretnie G. i A. C. dopuścili się w tym czasie i w zarzucany im sposób realizacji znamion przestępstwa.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy przez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, względnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania; zaś na podstawie art. 435 kpk o uchylenie lub zmianę orzeczenia także na korzyść współoskarżonego G. C..

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zaskarżony wyrok – tak w zakresie oceny zebranego materiału dowodowego, jak i poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych – nie jest obarczony żadnym błędem, który mógłby mieć wpływ na jego treść. W szczególności Sąd I instancji, oceniając dowody i czyniąc w oparciu o nie ustalenia, nie przekroczył granic, jakie zakreślają art. 7 kpk, 2 § 2 kpk, 4 kpk, a także, nie postąpił wbrew regule wskazanej w art. 5 § 2 kpk. Rozumowanie przedstawione

w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia nie jest ani błędne, ani dowolne, ani nielogiczne. Nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów i przedstawia ich rozsądną analizę. Poprzedzone było ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności (art. 410 kpk) w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk) oraz stanowiło wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających tak na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk).

Przechodząc do szczegółów – zaskarżony wyrok w sferze ustaleń faktycznych oparty był głównie na zeznaniach, jakie złożył pokrzywdzony W. K., ocenianych w kontekście opinii biegłego ds. mechaniki samochodowej, protokołu oględzin pojazdu oraz zapisu utrwalonego na urządzeniu monitorującym parking. Przypomnieć należy, iż Sąd Rejonowy stanął przed wyborem jednej z dwóch przeciwstawnych (wykluczających się) wersji co przebiegu zdarzenia. Pierwsza wynikała z wyjaśnień oskarżonych i zakładała, że uszkodzenia w pojeździe nie powstały wskutek ich działań, bo ci jedynie „ podglądali ” wewnątrz samochodu aby zorientować się, jaki towar nabył ich konkurent. Wersja druga miała swoje źródło w zeznaniach pokrzywdzonego, twierdzącego, że uszkodzenia w pojeździe pochodziły od małżonków C. i były wynikiem celowego ich działania, wynikającego z licznych animozji, jakie narosły na kanwie prowadzenia obok siebie konkurencyjnych działalności gospodarczych. Ostatecznie Sąd Rejonowy za wiarygodne uznał relacje pokrzywdzonego. Stanowisko to, w świetle kryteriów oceny dowodów, o jakich mowa w art. 7 kpk, należy zaakceptować. Niespornym w sprawie jest, że małżeństwa państwa C. i K. na terenie targowiska zetknęły się przypadkowo. W / w prowadzą konkurencyjną działalność gospodarczą, co generuje pomiędzy nimi konflikt. Oskarżeni mieli zarówno sposobność, jak i motywację do wyrządzenia szkody. Zapis utrwalony przez monitoring stoi w sprzeczności z twierdzeniami oskarżonych o rzekomym ich zainteresowaniu zawartością samochodu. Zarejestrowane ruchy małżonków C., poruszających się nerwowo i chaotycznie, obok tych właśnie części, na których potem stwierdzono uszkodzenia, nie wskazują na osiągnięcie takiego celu. Cel ten mógł osiągnąć już sam współoskarżony G. C., gdyż jako pierwszy pojawił się przy aucie, ale nie okazując zainteresowania jego wnętrzem, udał się po małżonkę. Ustalenie zawartości samochodu (czy znajdują się w nim zakupione towary) nie wymagało aż tylu manewrów wokół samochodu, zwłaszcza w pobliżu tych jego elementów, które oklejone były reklamą. Trudno też uznać za wiarygodne, iż pokrzywdzony snuł taką intrygę tylko dlatego, że przypadkowo spotkał swych konkurentów i jedynie zbiegiem okoliczności było, że ci poruszali się właśnie w obrębie uszkodzonych części. Podkreślenia wymaga, iż biegły wskazywał, iż charakter tych uszkodzeń wskazywał na celowe, intencjonalne działanie na powłokę lakierniczą pojazdu. Z powyższych względów Sąd Okręgowy nie znalazł powodów, by zanegować końcową ocenę dowodów przedstawioną przez Sąd I instancji i poczynione na ich podstawie ustalenia faktyczne.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie przywołanych w wyroku przepisów mając na uwadze, iż apelacja wniesiona co do winy nie została uwzględniona.